

Kırık Bir Kalp Öyküsü

— sahara · 18 Mayıs 2017

Ünlü Rus yazar Mihail Şolohov'un seven kadın duygularıyla ilginç bir tespiti var. Ve Durgun Akardı Don adlı eserinde anlatır Şolohov: "Kadının aşkı yol kenarında biten deve dikenine benzer. Diken, üzerinden yürüyen kervanların ayakları altında ezilir. Yok olurcasına ortadan kalkar. İlkbaharda yeniden yeşerir, boy atar, bir türlü yok olmaz. Seven kadının aşkı da öyledir. Araya engeller girse bile yıllar sonra yeşerir kök budak salar."

Çok sevdiğim bir dostum başından geçen bir aşk serüvenini anlattı. Kendisini hayli etkileyen, gecelerini uykusuz bırakan bu ilginç serüvenin öyküsünü kalıcı kılmak istedim. Kendi yaşanmışlığıma senin gibi bir dostumun yazmasını isterim dedi.

Başladı anlatmaya:

Hiç ummadığım bir biçimde kendimi sanal dünya içinde buldum. Yıllarca görüşmediğim arkadaşlarımla yeniden iletişim kurdum. Bu arada benim gibi edebiyatsever arkadaşlar da edindim. Ben de senin gibi kısa öyküler, deneme yazıları yazıp edebiyat sitelerinde paylaşmaya başladım.

Ülkemizde ne kadar çok yazar, şair arkadaş varmış. Edebiyat dünyasında olan arkadaşlarla karşılıklı paylaşımlarımıza yorum yazdık. Gün geçtikçe edebiyat çevrem hayli genişledi. Biliyorsun ben aşktan, meşkten yana ununu elemiş eleğini asmış durumdayım. Biricik amacım yeni insanlar tanımak sanatsal alanda yazdıklarımın yankı bulmasına çalışmaktı.

Özelde de yazıştığım arkadaşlarım oldu. Popüler şiirler yazan bir şair arkadaşla yazışmayı ilerlettik. Bu şair arkadaş yüzlerce şiir yazmış. Donanımlı, kültürlü ve benden yaşça da hayli büyük birisi. O bakımdan da paylaştığı şiirlerine bol bol biraz da abartılı övgüler yazdım. O da benim yazdıklarımı çok beğendiğini ve bana sürekli yazmamı salık veriyordu.

Zaman ilerledikçe yazışmalarımız gitgide sıklaştı. Yazarlardan, şairlerden anlatıyorduk karşılıklı. Ünlü şiirlerin çıkış öykülerini paylaşıyorduk. Birbirimizin yüzlerini görmezsek bile kırk yıllık dost gibi olmuştuk. Ben sanalda fotoğraflarımı koyuyordum. İşin garip tarafı şair arkadaşım hiçbir resmini paylaşmıyordu. Gerekte yoktu. O şiirlerinde kendisini bol bol betimliyordu.

Aynaya bakarak kendi hakkında şiirler yazdığını anlatıyordu. Karşılıklı iltifatlarla birbirimizi her gün daha fazla onure ediyorduk. Bir gün bana sanalda yüz binlere yaklaşan sayıda arkadaşım var. Sen bu arkadaşlarım arasında birinci sıradasın dedi. Bir şairden böylesine övücü sözler duymakla mutlu oldum.

Karşılıklı iltifatlar sürdü gitti. Şair arkadaş her gün bir yeni şiirini paylaşıyordu. Arada şarkı, türkü paylaşımlar da yapıyordu. Dostum, sana içtenlikle belirteyim bu ilişkide benim Leyla Mecnun aşkı örneği bir düşüncem ve beklentim yoktu. Ellili yaşlarını yaşayan bir adam için yaşamının bu devresinde aşk, meşk işi artık çok gerilerde kalmış durumdadır haliyle.

Hemen hemen her gün yazışmalarımız devam etti. Ben onun paylaştığı şiirlerinin müptelası olmuştum. Arkadaşımı mutlu etmek düşüncesiyle ben de onun özeline beğeneceğini umduğum şarkılar, türküler çokça da şiirler gönderiyordum. Şair arkadaşımın özelimde yazılan her cümle benim için uçsuz mutluluk nedeni oluyordu.

Onun yazdıkları beni tatmin etmez oldu. Gün geldi daha farklı istemlerim oldu. Telefonda sesini duymak istedim. Telefonla konuşmaktan hoşlanmadığını söyledi. Haliyle istemimi olumsuz karşıladı. İsteğimde ısrarcı oldum. Sürekli hayır cevabı aldım. Hiç ummuyordum bu cevabı. Aşırı üzüldüm. Oysa ben arkadaşım için her fedakârlığa hep hazırdım.

Aramıza soğukluk girdi. Bu duruma üzüldüğüm gibi aşırı tepki gösterdim. Yüzünü bile görmediğim arkadaşlığımız alfabemizdeki harflerden ibaret olan birisine kızmaya hakkım yoktu. Ne diyeyim, nasıl anlatayım. Bu kez kırıcı yazılar yazdım. Aramızda iletişim koptu. Bu durum aylarca sürdü.

Şair arkadaşımın güzel şiirlerini, hoş cümlelerini özler oldum. Ortak arkadaşlar aramızı düzeltme çabasında oldular. Olumlu bir sonuç çıkmadı bu çabalardan.

Araya girdim. Öğretmenliğin verdiği deneyimlerimle arkadaşşıma birkaç laf ettim:

Dostum, anlattıklarından ruh ikizini bulduğun anlaşılıyor. İnsan kalbi bir sırça gibidir. Hele şairler daha hassas insanlardır. Onlara en nadide çiçeklere yaklaşırçasına nazik ve kibarca yaklaşmak gerek. Bunları düşünmeliydin. Olacak olmuş. Durumuna üzüldüm. İnsanın başına talih kuşu bir kez konar. Mademki gönlünce bir arkadaş bulmuşsun kıymetini bilmeliydin. Arkadaşım anlatısına devam etti:

Şansım varmış. Bir biçimde iletişimi yeniden sağladım. Fakat bu kez eskisi gibi içtenlikli olmadı ilişkilerimiz. Eski şevk ve heyecanı bir türlü yakalamak kısmet olmuyordu. Yazdıklarımızda ilk tanıştığımız günlerdeki güzellikleri, heyecanları yakalamak olanaklı olmadı. Şu durumu bir türlü kabul edemiyordum. Madem ben birinci arkadaş durumundayım. Peki, telefonlaşmak, en azından bir kez konuşmak için olanaklı olmasın.

Bana güvenmeyen bir insanla iletişimimi sürdürmek anlamsızdı. Bir kez daha yazmayacağım diye yazılarıma ara veriyordum. Bu kararımı en çok bir ya da iki gün sürdürebiliyordum. Her ne kadar kızsam, sitemkâr olsam bu duygular sürekli olmadı hiç. Şair arkadaşşıma karşı duyduğum hümanist duygular ruhumu adeta esir alıyordu. Yeniden yazışmaya devam ettik.

Yaşamım boyunca insanları kırmaya azami dikkat ettim. Değil bir canlının, hele insanların acı çekmesini istemem. Çocukların ağlamasına hiç dayanmam. Okuduğum romanlarda, izlediğim filmlerde dramatik sahneler gözlerimi yaşartır. Bu ruh dünyasına sahip olan birisi olarak bir biçimde tanıştığım hoş bir arkadaşla sürekli olumlu iletişim içinde olamamak durumuma anlam veremiyorum.

Hakkım olmadığı halde kişiliğine saygı duyduğum bir insanı kırmak, üzme, canını sıkmak gibi eylemler sergilemek benim için ne kadar kabul edilemez bir durum. Sanki önceden yazılmış bir senaryonun bir parçası yaşadığım durumlar. İstem dışı davranışlar sergilemem benim için ne kabul edilemez ve acı.

Aramız yine limonu oldu. İletişim yeniden koptu. Bir kızgınlık halimde yine kırıcı oldum. Aradan hayli zaman geçti. Duruldum. Yanlışımı anladım. Şair arkadaşımın olmadığı bir dünya benim için en zifiri karanlık gecelere eş değer bir durumda. Karanlıklarda yaşamak ne kadar acı ve olanaksız. Bir biçimde arkadaşımın izini bulmak yeniden güneşli günlere kavuşmak en büyük dileğim. Bu işin ucunu bırakmak niyetinde değilim. Tüm olanaklarımı sonuna kadar zorlayıp şair arkadaşımı yeniden bulmak çabası içinde olacağım.

Umar ve dilerim bu insancıl dileğimi yerine getirebileceğim. Eğer başarılı olursam bu kez yoğurdu üfleterek yiyeceğim. Kırıcı olmamaya kesin kararlıyım. Bu kararım kutsal bir niyet olarak ruhumu kaplamış durumda. Evet, benim son yıllarda yaşadığım kırık kalp öyküm böyle. Ne dersin? Arkadaşım ile yeniden iletişim kurma şansımı nasıl değerlendiriyorsun? Tünelin ucunda ışık görmem kısmet olacak mı dersin?

Kıymetli dostumun kırık kalp öyküsünün böyle sonuçlanması beni de üzdü. Arkadaşlığımız, dostluğumuz yıllara dayanan bu sevdiğim insan için ne yapabiliyordim. Yıllarca insanların içinde olmanın verdiği deneyimlerle dostuma şu sözleri söyledim.

Dilerim olay gönlüne göre sonuçlanır. Şunu söyleyeyim. Madem şair arkadaşını hiç unutamıyorsun, duygular karşılıklıdır. Kalpten kalbe yol vardır derler. Umarım arkadaşın da seni unutmak istemiyordur. Şolohov örneğinde belirttiğim gibi kadınlar sevdiği insanları unutamazlar. Benim de kadınlara ait deneyimlerim aynı görüşle örtüşüyor.

Ortada büyük bir riskler yok değil. O insanı birkaç kez kırmışsın. Üçüncü bir kez daha şans talep ediyorsun. Savaş, barış durumu sık sık devam etmiş. Gerçi sevenler arasında böyle durumların olması için doğasında var. Sürekli gel-git durumu yine de güzel olmamış. İkinci risk de şu arkadaşının kalbini aşırı kırmışsan bu durumun unutulması kolay değil. Nihayet arkadaşın senin yerini başka arkadaşla doldurmuşsa bu gibi risklerde var dileğinin olumu karşılanma olasılığı adına.

Son söz olarak eğer arkadaşının gönlünde seni unutturmayacak güzel anılarından kırıntılar kalmışsa ileride ortak güzellikler yakalama şansın var demektir. Ümidi kaybetme. Sen unutulacak bir dost

değilsin. Dilerim karşı tarafın gönlünde de senin ona karşı duyduğun üst düzey hümanist duygular filizlenir.